06/06/2019

Η εορτή της Αναλήψεως στη παραλία Καραθώνα στο Ναύπλιο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αργολίδος

Η παράδοση θέλει ,εδώ και 109 χρόνια ,από το 1910, οι κάτοικοι της πόλεως Ναυπλίου να εορτάζουν την μεγάλη εορτή της αναλήψεως στην παραλία της Καραθώνας. Ο εορτασμός γίνεται στο γραφικό εκκλησάκι των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης ,όπου εκεί βρίσκεται η εικόνα της Αναλήψεως, έργο του αγιογράφου Γρηγορίου Παπαδάκη και συνδρομής κατοίκων της πόλεως. Από τότε μέχρι και σήμερα συγγενείς και φίλοι των πρώτων συνδρομητών κάθε χρόνο της Αναλήψεως τηρούν το έθιμο και τελούν την θεία λειτουργία .

Τον όρθρο και την θεία λειτουργία τέλεσε ο πρωτοπρεσβύτερος π. Ελευθέριος Μίχος ιερέας του ενοριακού ναού της Ευαγγελιστρίας Ναυπλίου, όπου και ανήκει εκκλησιαστικά το εκκλησάκι. Μετά το πέρας της θείας λειτουργίας προσφέρθηκε κέρασμα από τις κυρίες που έκαναν την θεία λειτουργία σε όλους που παραβρέθηκαν στην εορτή. Το έθιμο θέλει να κάνουν το πρώτο τους μπάνιο την ημέρα της Αναλήψεως αμέσως μετά την θεία λειτουργία.

Σαράντα ημέρες πέρασαν από την Ανάσταση ώς την Ανάληψη του Χριστού. Η Πέμπτη της Αναλήψεως είναι η ημέρα που ψάλλεται για τελευταία φορά το «Χριστός Ανέστη» στην Εκκλησία. Είναι ο κύκλος του Πάσχα που κλείνει. Σε όποιο σπίτι έμειναν δάφνες, λουλούδια από το Πάσχα πρέπει να καούν. Κι αν καιροφυλακτήσει τα μεσάνυχτα ο πιστός, θα δει τους ουρανούς που ανοίγουν για να περάσει ο Χριστός. «Οσοι είναι καθαροί, ξαγρυπνούν τη νύχτα, να δουν τον Χριστό που «αναλήφεται». Οι άξιοι βλέπουν ένα φως, που ανεβαίνει στον ουρανό...».

Οι αναγνώστες έχουν ήδη καταλάβει πως διαβάζουμε, για πολλοστή φορά, Δημήτριο Λουκάτο «Τα Πασχαλινά και της Ανοιξης», στο κεφάλαιο που ο αείμνηστος καθηγητής αναφέρεται στην «Πέμπτη της Αναλήψεως». Είναι, ακόμη, η ημέρα που οι ψυχές των νεκρών, ακόμα και των αμαρτωλών που ήταν στην Κόλαση και από την ημέρα του Πάσχα, της Ανάστασης, ήταν ελεύθερες να κυκλοφορούν στη γη, ανάμεσα στους ζωντανούς και τους οικείους τους, με την Ανάληψη του Χριστού πρέπει να γυρίσουν στον τόπο τους. Είναι πικραμένες γι' αυτό, αλλά οι δικοί τους τις βοηθούν να βρουν ήσυχα και με ευχαρίστηση τον δρόμο τους. Πάνε στα νεκροταφεία και ανάβουν κεριά στους τάφους και στα χωριά συγκεντρώνονται οι γείτονες στα σπίτια των ανθρώπων που έχουν νεκρούς και κάθονται σιωπηλοί με τα κεριά στο χέρι, ανάβουν κεριά στα παράθυρα, φτιάχνουν κόλλυβα και πίτες και μοιράζουν φαγώσιμα, κάνουν φιλανθρωπίες, για τη συγχώρηση και ανάπαυση των νεκρών τους.

Μπάνιο στη θάλασσα – η πέτρα η μαλλιαρή!

Υπάρχει, όμως, και η τρίτη παραδοσιακή διάσταση της γιορτής της Αναλήψεως κι αυτή είναι «η κάθοδος στη θάλασσα». Η γιορτή της Αναλήψεως είναι η πρώτη μέρα του καλοκαιριού, που ο λαός της υπαίθρου επιτρέπει στον εαυτό του να κατέβει στη θάλασσα και να βουτήξει για κολύμπημα στο νερό. Πριν από την ημέρα αυτήν, η θάλασσα μπορεί να του κάμει κακό. Και κατεβαίνει συνήθως το απόγευμα ή το μεσημέρι, μετά τη λειτουργία, και βουτά, έστω και μόνο τα πόδια του, στο νερό, αφού κάνει τον σταυρό του και μετρήσει, με τις φούχτες του, 40 κύματα, όσες είναι οι μέρες από το Πάσχα. Οι νοικοκυρές έχουν πάρει μαζί τους μπουκάλια, όπου μαζεύουν νερό της θάλασσας «από σαράντα κύματα» και το φέρνουν στο σπίτι, να ραντίσουν τον χώρο και να πουν: «Οπως ανελήφτηκε ο Χριστός, έτσι να ανεληφτή από το σπίτι μας κάθε κακό. Ν’ ανεληφτή η κακογλωσσιά, η αρρώστια και το κακό μάτι»! Θα φυλάξουν κιόλας νερό, να το έχουν όλο τον χειμώνα για γιατρικό, σε πρήξιμο ή δάγκωμα ή βάσκαμα ή αρρώστια. Αλλά και οι κολυμβητές που πρωτομπαίνουν στη θάλασσα πλένονται με το νερό της και λένε: «Αναλείβεται ο Χριστός, αναλείβομαι κι εγώ. Ο,τι κακό έχω απάνω μου να φύγει». Η λέξη «ανάληψις» συγχέεται με την «ανάλειψη», κάτι που έχει σχέση με το αλείφομαι και την αλοιφή. Γι’ αυτό, στην Ηπειρο, με πηλό άλειβαν, για να φύγουν, το έκζεμα και τις λειχήνες.